

Lumemees märtsikuul.

Siin oli juba väga ilus ja soe ja linnud laulsiwad nõnda waljuste, et mõis arvata: kewade on käes. Korraga tõusiwad taewas pilwed üles, tuul puhkus jääkülmalist ja lund sadas nõnda palju maha, et kõik maa, katused ja puud walged oliwad. Nõnda palju lund ei sadanud mõnikord ka keft talwe ajal mitte. Poisiüksed tuliwad majadest wälja, jooksiwad lume sees ümberringi, loopisiwad üksteisi pehme lumepallidega ja ütlesiwad wiimaks: „Teeme nüüd ka üks suur lumemees!“ Nemad wõtsiwad ka hästi suure lumetüki, weeretasiwad seda ümber ja see läks warsti nõnda jämedaks, kui väga jäme palgi ots. Selle seadsiwad püsti ja see oli mehe leha. Nüüd tegiwad nad sellele lumest käed külge, paniwad ilusa ümarguse lumest pea otsa, tegiwad süest kaks musta silma pea sisse, silmade wahel nina ja nina alla punasest paberist suu, suhu paniwad nemad temale weikse piibu, piibu seadisiwad jämeda lepi ja päha paniwad punase kübara. Nüüd oli tema walmis, seisis nagu Türklane ja wahtis oma musta silmadega poisikeste peale.

See oli ka väga poisikeste meele järele ja nemad hüppasiwad tema ümber, tõstsiwad teretades kübaraid, naerisiwad, laulsiwad ja nimetasiwad seda lumemeeft talwe isaks, aga lumemees ei olnud mitte rõõmus. Tema waatas teise filmaga päikese poole, kes praegu pilwede alt wälja tuli ja märtsikuu lumemeeft naeris.

Päikese naeru ei sallinud lumemees mitte. Udu, lumefadu, ja külm oliwad tema meele pärast. Tema oli külma talwe sõber ja kui taewas pilwes oli ja inimeste ninad ja kõrwad ära külmesiwad, siis oli temal kõige parem ja tema oli kõige rõõmsam. Kõige aga päikene soojaste paistma, siis oli temal, nagu hakkaks tema rahu ära kaduma ja kui tema musta räästast ehk lõuldest nägi, kes märku andsiwad, et kewade juba teel on, siis sai tema meel nii pahaseks, et tema nemad oma jämeda lepiaga oleks surnuks

lõõnud; aga lõule ja must räästas oliwad ettewaatlikud ja ei läinud lumemehe lähedale. Lõulene tõusis kõrgele tema pea kohale sinise õhu sisse ja laulis nagu tema troostiks sealt väga ilusasti, aga must räästas hüüdis temale: „Rääks, rääks! Tee, et sa siit minema saad!“

Ja lumemees waatas pahaselt päikese peale. See aga ei kartnud tema pahast nagu mitte. Tema naeris teda ja ütles: „Nüüd tuleb kewade lilled ja sooja päikese paistega. Häda sulle, lumemees!“

Lumemees hakkas tõeste kartma, sest tema teadis, et lumemeheid jääwad sojatõppe, kui kewade tuleb. Tema ei julgenud nüüd sugugi enam päikese peale waadata, waid waatas waikselt enese ette maha, aga see ei aitanud kõik midagi. Tema nina sügeles ja temal hakkas väga kange sulg, nii et nina peast ära sulas, siis hakkasiwad tema kõrwad kipitsema ja kufusiwad tüfikaua küljest maha; peale selle tundis tema kange peawalu ja tema pea sai päewa poolt küljest nii õhukeseks, et kübar wõitu päha wajus, ja nüüd saiwad tema käed ka nõnda rammetumaks, et tema enam keppi ei jaksanud käes hoida. Lumemees nuttis nüüd oma kända nõnda, et tema süest filmad maha kufusiwad ja wiimaks hakkas ka tema kõht walutama nõnda kangeste, et tema ei jaksanud walu pärast piipu suus hoida ja see kufus maha ühes punaste paberist huultega. Nüüd oli lumemees weel kui lume sammaks ja kui päike jälle tema peale waatas, sulas tema kõik ruttu weeks, mis alla lohu poole jooksis. Soetõbi oli lumemehe ära surmanud. Piigi unustati lumemees ka ära, sest kannikeste noppimise juures ja õõpiku rõõmulaulu kuuldes ei olnud mahti tema peale mõelda.